

ПИСМО ЧАСОПИСУ "НОВОСТИ КАЛИБАР"

Поштована редакцијо, уважени читаоци, након прочитаног чланка под насловом "Човек као окидач" у вашем часопису, као и коментарима у писмима читалаца, предложеним решењима која се односе на власнике оружја, принуђен сам да као један од њих изнесем своје мишљење, као особа коју ће, као и многе од вас, погодити погубне последице олаког доношења исхитрених законских или пореских решења.

Свакога од нас брине пораст криминалитета у нашим градовима или на улицама, поготово оног у коме је употребљено ватрено оружје, зато бих желео да укажем на битну и јасну разлику између грађана који су легални власници оружја од оних који га поседују противзаконито. Прва категорија грађана је свима јасна и транспарентна. Свако ко жели да поседује оружје мора да испуњава ригорозне законске услове. Упућени тврде да је наш Закон о оружју и муницији, који регулише ову материју, један од најстрожих у Европи. Када је у питању оружје у илегалном поседу грађана, ствар је другачија. Ради се о људима и оружју које је ван контроле државе, где не постоје било какве евиденције о његовом пореклу, врсти или количини, такође не постоје евиденције о полу, социјалној или старосној структури лица која га поседују. Тврдим да нигде у свету па и код нас не постоје тачне евиденције илегалног оружја сем оног које је одузето од стране државе, као предмет кривичног дела, прекршаја или у разним поступцима.

Слушајући коментаре на ТВ-у или у штампи изгледа да смо ми једини у свету престрављени чињеницом да код нас постоје грађани који у складу са законима своје државе, имају право да легално купе, поседују или носе ватрено оружје. Након сваког инцидента, нарочито са легалним оружјем, креће добро оркестрирана кампања појединих људи и медија, који кршећи основне етичке и цивилизацијске норме понашања, власнике легалног оружја профилишу као индиректне кривце. Даље се у тим средствима јавног информисања без икакве мере и одговорности, износе алармантни подаци и оптужбе о "угрожености саме државе" од стране њених наоружаних грађана у чијим се рукама налази, укупно сабраних, неколико милиона цеви, занемарујући при томе важну чињеницу да је закон поставио јасну разлику између легалног и илегалног оружја. Као последица тих оптужби и индиректне кривице, легалним власницима се предлажу и уводе драконске пореске или законске мере које на најбруталнији начин крше њихова основна људска права. Кршења ових права грађана је толико и у таквој мери да ситуација постаје крајње алармантна што потврђује шокантан податак да је само у 2012. год. око 60.000 комада легалног оружја без накнаде предато држави од стране грађана и то само због непримереног пореског намета. Ако је тако, питање је, који грађани треба да буду предмет бриге и активности државе, да ли они који су власници илегалног оружја или они који га у складу са законом поседују. Да ли ова држава може себи дозволити луксуз да те грађане унапред, својим мерама и законима, без икакве кривице, кажњава, вређа или понижава, кршећи при томе њихова основна људска права?

Сензационалистичко писање неких медија замагљује реалност, стварајући својим коментарима искривљену слику о једнакој угрожености грађана од стране власника оружја било да је оно легално или илегално, ширећи при томе страх и неповерење између њих. Молим да

забринуту грађани прихвате просту чињеницу, да у односу на њихов страх и лоше мишљење о оружју, постоји не мали број оних који се са таквим мишљењем не слажу. Полицијска пракса свуда у свету па и код нас показује да је проценат оружја у илегалном поседу грађана тамна бројка криминалитета, па је зато опасна и забрињавајућа друштвена појава. Мере генералне превенције или репресије државе управо треба да буду усмерене искључиво ка тим појавама или лицима чије су криминогене активности њен саставни део. Оштре мере државе неће постићи свој циљ ако се казном не повуче јасна линија разграничења између легалних власника оружја од оних који то нису. Забринутим и узнемиреним грађанима треба објаснити да постоје веома јасне и тачне евиденције легалног оружја које се у случају безбедоносних изазова државе, веома лако може идентификовати или ставити под контролу. Треба их упознати са статистичким подацима надлежног министарства које годинама уназад указује на то да је веома мали проценат (око 1,2%) кривичних дела извршених оружјем у легалном поседу грађана. Неспорна је чињеница да међу тим легалним власницима оружја, постоји не мали број активних и пензионисаних припадника служби безбедности и војске. Оних који су током много година своје активне службе штитили или штите управо њихову безбедност и имовинску сигурност, замерајући се при томе озбиљнијим криминалним групама или појединцима. Лоша порука је да им се држава за коректан и професионалан рад у активној служби, а нарочито након пензионисања, захваљује тако што, као луксуз, годинама уназад наплаћује порез на оружје, умањујући при томе његову тржишну вредност. Катастрофалан стандард живота, мале плате или пензије, присилили су многе од њих да врло јефтино продају своје оружје, угрожавајући при томе свој живот и егзистенцију своје породице. Наша држава мора да процени колико ће грађана, својим мерама и порезима, из легалног тржишта отерати на илегално и обрнуто. Сасвим је логично да се за овакве мере и порезе залажу они који обично имају аверзију према оружју или страх од истог, што је њихово право али не и право да осуђују оне који другачије мисле. Управо због тога је недопустиво да се грађани профилишу као индиректни кривци само зато што поседују легално оружје или још горе, да се због тога стављају на стуб срама. Онога дана када се постигне одређени ниво стандарда живота грађана, који ће гарантовати висок степен ефикасности полиције у заштити њихове личне и имовинске сигурности, тада можемо расправљати о потреби поседовања оружја или његовог опорезивања. Чак и у том случају грађани имају право да у складу са законима своје земље поседују ватрено оружје без икакве осуде, стигматизације или страха да ће као "казну" плаћати порез на луксуз. До тада држава мора подједнако да Уставом и законима гарантована штити људска права и интересе свих својих грађана, па и оних који су легално наоружани. На жалост оних који се са тим не слажу, легално поседовање оружја је велика одговорност, која се у савременом свету поштује и награђује. Зато се код њих овакав порез не наплаћује, јер би се тиме казнила одговорност, која је као образац понашања у том истом свету веома пожељна.

Редован читалац Калибра и члан НАОС-а

Милован